

De grondslag van ons samenkomen

Wat wordt bedoeld met "de grondslag van ons samenkomen?" De uitdrukking "de grondslag van ons samenkomen" wordt onder ons vaak gebruikt. Beseffen wij allen wat deze uitdrukking inhoudt? Omdat over dit onderwerp veel misverstanden bestaan, lijkt het mij goed hierover iets meer te zeggen.

Met de uitdrukking "de grondslag van ons samenkomen" wordt in het algemeen bedoeld, de beginselen die de grondslag vormen van het samenkomen. Misschien kan ik het zo duidelijk maken: Hoe komen wij samen? Men komt samen als leden van een bepaalde kerk, als leden van een plaatselijke gemeente, een zendingsgenootschap, een evangelische gemeente, een onafhankelijke Bijbelse gemeente. Men komt samen als leden van een bepaalde groep, die zijn eigen beginselen heeft; dit is de grondslag van samenkomen voor zo'n groep van gelovigen. Ik geloof niet dat dit een Bijbelse grondslag van samenkomen is. Het is een sektarische grondslag.

Nu komt de vraag naar voren: Wat is dan het juiste beginsel, wat is de Bijbelse grondslag van samenkomen? Om deze belangrijke vraag te kunnen beantwoorden moeten wij terug naar het begin, en ons afvragen wat de gedachten van God hierover zijn. Wij kunnen niet afgaan op de mening van mensen; die zijn onbetrouwbaar en vaak tegenstrijdig.

Hoe kwam men in de begintijd samen?

Allereerst moeten wij ons afvragen: Hoe kwam men samen in het begin? Kwam men samen als leden van de één of andere plaatselijke groep of eenvoudig als gelovigen in de Heere Jezus, als leden van Zijn lichaam? Men kwam samen als leden van de enige Gemeente die de Bijbel kent, als leden van het lichaam van Christus. Dit is de grondslag die God Zelf gegeven heeft, en Zijn Woord geldt nog onveranderlijk ook voor ons. Het Woord is nu nog even waar als toen, in de begintijd. "Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt" (1 Kor. 12:13). "Eén lichaam en één Geest" (Ef. 4:4). Wij kennen geen ander lidmaatschap dan lid te zijn van het lichaam van Christus en geen andere grondslag, dan dat van het ene lichaam van Christus.

Een voorbeeld

Misschien kan een voorbeeld bovenstaande gedachte duidelijk maken. Veronderstel dat de commandant van een regiment zijn regiment naar een bepaald gebied brengt, om dat te verdedigen tegen de vijand, en zich dan terugtrekt om overleg te plegen met andere stafofficieren. Nadat de commandant vertrokken is, komen de meeste soldaten tot de overtuiging dat ze, strategisch gezien, beter naar een ander gebied kunnen gaan. Dit doen ze ook, maar ze laten een kleine zwakke groep achter in het gebied dat de commandant heeft aangewezen. Zijn nu degenen die achter gebleven zijn het hele regiment? Het spreekt vanzelf dat zij dat niet zijn. Toch bevinden zij zich op de plaats waar het hele regiment behoorde te zijn. Zij zijn de enige ware vertegenwoordigers van het hele regiment. Het hele regiment zou bij hen zijn als alle soldaten op de plaats gebleven waren waar ze behoorden te zijn. En als degenen die weggegaan waren, weer zouden terugkeren naar de plaats waar ze moesten zijn volgens de orders van de commandant.

Verstrooid

Dit is slechts een voorbeeld, maar het legt de nadruk op het feit, dat het voor een groep christenen niet mogelijk is te zeggen dat zij de Gemeente van God zijn. De leden van het lichaam zijn helaas verstrooid, zij bevinden zich in allerlei kerken en systemen. Toch kan iemand zeggen dat hij op de plaats is waar de hele Gemeente behoorde te zijn, dat hij zich bevindt op de grondslag van de Gemeente van God. Als hij namelijk vergadert met andere gelovigen, als leden van het lichaam van Christus, en hij geen ander lidmaatschap erkent. Elke gelovige heeft de Heilige Geest ontvangen en is een lid van Zijn lichaam.

"De" Gemeente

Als er een groep van christenen is die zegt dat zij "de Kerk" zijn in die plaats, dan moeten alle gelovigen uit die plaats bij de groep horen. Want de plaatselijke kerk, of gemeente, bestaat uit alle leden van het lichaam van Christus die in die plaats wonen. "En u bent het lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden" (1 Kor. 12:27). De Bijbel spreekt van "de" gemeente in Korinthe, "de" gemeente in Jeruzalem, "de" gemeente in Efeze, enzovoort en nooit van "een" gemeente in een bepaalde plaats. De gemeente in Korinthe bestond uit alle leden van het lichaam van Christus, die zich in Korinthe bevonden. Veronderstel dat een brief geadresseerd was: "Aan de gemeente van God in Chicago". Wat zou er met zo'n brief gebeuren? Hij zou "onbestelbaar" retour worden gezonden.

Vertegenwoordigen

Als de zaken er zo bijstaan, is alles dan verloren gegaan? Dat is ook niet het geval, maar het antwoord is niet, dat wij een aparte groep moeten vormen naast alle groepen die er al zijn. Ook niet, al zouden wij meer licht en godsvrucht bezitten. Wij moeten beseffen dat de éénheid van de begintijd van de Gemeente niet meer te herstellen is. Wij weten dat de Gemeente tot verval gekomen is. Wij kunnen alleen nog samenkomen als leden van het lichaam van Christus. Wij kunnen geen ander lidmaatschap erkennen dan het lidmaat zijn van het lichaam van Christus. Als wij op deze grondslag staan, kunnen wij handelen voor de hele Gemeente, hoewel wij weten dat wij niet de hele Gemeente zijn. Wij staan op de grondslag van de Gemeente, en daarom vertegenwoordigen wij de hele Gemeente.

Verantwoordelijk

Als wij dit belijden, houdt God ons ook hiervoor verantwoordelijk. Elke plaatselijke vergadering moet beseffen, dat zij op heilige bodem staat, op de bodem van het ene lichaam en dat zij handelt in naam van de Gemeente, het lichaam van Christus. Maatregelen als toelaten en uitsluiten moeten in dit licht gezien worden. Dat wil zeggen, dat als zij vergaderd zijn als leden van het ene lichaam, en het gezag van de Heere als Hoofd van de Gemeente in hun midden erkennen, de besluiten die zij nemen niet alleen henzelf plaatselijk gelden, maar dat hun besluit in principe erkend zal worden door de hele Gemeente, het hele lichaam van Christus.

Zijn zulke gelovigen beter?

Nu kan de vraag naar voren komen, of degenen die proberen samen te komen op de ware grondslag van de Gemeente beter zijn (of denken beter te zijn) dan anderen. Dit is helemaal niet het geval. Maar er is verschil tussen het in zwakheid wandelen op de weg van het geloof, en weigeren om in de weg van het geloof te wandelen. Zwakheid en eigenzinnigheid zijn niet hetzelfde. Laat ik als voorbeeld mijn beide kinderen nemen. Ik zeg tegen hen: "Jullie moeten eerst je bed netjes opmaken voor je gaat spelen". De oudste, die in staat is zijn bed

keurig op te maken, gaat stiekum door de achterdeur naar buiten om te gaan spelen, ondanks de opdracht die ik hem gegeven heb. De jongste doet een echt gemeente poging zijn bed op te maken, maar hij is niet in staat dit goed te doen, vanwege zijn leeftijd. Eigenlijk heeft niet één van mijn kinderen de opdracht die ik gegeven heb, behoorlijk uitgevoerd. Maar er is toch een groot verschil. Ook in mijn beoordeling van wat zij gedaan hebben. De één heeft eigzinnig geweigerd mijn bevel uit te voeren, de ander heeft het in gehoorzaamheid geprobeerd.

Gefaald

Hebben wij ook gefaald? Ja, dat hebben wij. Maar zwakheid en mislukking is niet hetzelfde als opzettelijk de waarheid loslaten. Dat is eigzinnigheid. Wij moeten ons verootmoedigen om onze zwakheid, maar wij moeten niet opzettelijk ongehoorzaam zijn aan de duidelijke aanwijzingen die het Woord van God ons geeft, wat de grondbeginselen van samenkomen betreft. Ook zij die op de juiste grondslag samenkomen hebben gefaald, hebben fouten gemaakt. Moge God ons bewaren, dat wij niet de ware Bijbelse grondslag van 'samenkomen prijsgeven, omdat wij zo zwak zijn en zoveel fouten gemaakt hebben.

Auteur: Paul Johnson, conferentie in Chicago, nov. 1951

